

Čís. 2627.

Nastoupením trestu vzdává se obžalovaný opravných prostředků proti výroku o vině.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1927, Zm I 34/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do rozhodnutí zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. prosince 1926, a poukázal další jeho stížnost do rozhodnutí téhož soudu ze dne 29. prosince 1926 na toto rozhodnutí. Zároveň postoupil spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze, by rozhodl o odvolání.

Důvody:

Usnesením ze dne 13. prosince 1926 zamítl zemský trestní soud v Praze zmatečnou stížnost obžalovaného, opovězenou jeho obhájcem, usnesením pak ze dne 29. prosince 1926 zamítl též soud také provedení tohoto opravného prostředku z důvodu, že obžalovaný nastoupil trest již dne 3. prosince 1926 a že se tím vzdal zmatečnou stížnosti proti rozsudku ze dne 2. prosince 1926. Třeba předeslati, že zvláštního zamítnutí provedení onoho opravného prostředku nebylo již zapotřebí vzhledem k jednotnosti opravného prostředku, neboť usnesením ze dne 13. prosince 1926 nebyla zamítnuta snad jen opověď zmatečnou stížnosti, nýbrž zmatečnou stížnost sama a nebylo pak již nutno přihlížeti k jejímu provedení a zamítnouti opětně zvláštním usnesením ze dne 29. prosince 1926 zase zmatečnou stížnost jako takovou. Proto stačí poukázati vyřízení stížnosti do posléze uvedeného rozhodnutí na vyřízení stížnosti první. Ve věci samé není první stížnost odůvodněna. Aby se stalo vzdání se opravného prostředku zmatečnou stížnosti účinným, není zapotřebí, by bylo prohlášeno určitými slovy, stačí také konkludentní čin, o němž nelze hledíc k veškerým okolnostem případu rozumně pochybovati, že vyjadřuje vůli dotyčné osoby vzdáti se onoho opravného prostředku. Nastoupení trestu odsouzeným jest takový konkludentní čin, který nezanechává v souzeném případě pochybnosti o tom, že se odsouzený vzdal zmatečnou stížnosti. Jak patrně z protokolu o hlavním přelíčení, byl obžalovaný přítomen hlavnímu přelíčení a byl při něm zastoupen obhájcem chudých Drem Jiřím E-em. Jak jest dále z tohoto protokolu zjevno, neučinil obžalovaný po vyhlášení rozsudku ze dne 2. prosince 1926, poučen byv o opravných prostředcích, sice prohlášení, že se opravných prostředků vzdává, ale neučinil také projevu, ani on, ani jeho obhájce, že si je vyhrazuje nebo že je ohlašuje. Když pak obžalovaný za tohoto stavu věci dne 3. prosince 1926 oproti presidentu zemského trestního soudu a opětně dne 4. prosince 1926 do protokolu před ředitelstvím věznic téhož soudu prohlásil, že trest tříletého těžkého žaláře nastupuje a podává zároveň odvolání do výše trestu, který jest příliš veliký, jest mítí zcela důvodně za to, že se obžalovaný opravného prostředku co do viny, tedy

zmateční stížnosti vzdal s rozvahou. Teprve dne 6. prosince 1926 došla k soudu opověď zmateční stížnosti a odvolání, daná na poštu dne 4. prosince, od jiného obhájce, než který obžalovaného při hlavním přelíčení zastupoval; totiž od Dra Konráda N-a, který však plné moci od obžalovaného nevykazuje. Vývody jeho stížnosti nejsou pak s to, by vyvrátily správnost onoho závěru, neboť ani okolnost, že je obžalovaný cizincem, zdejších zákonů neznalým, ani další okolnost, že nerozumí zcela přesně českému jazyku, nemají rozhodného významu, uváží-li se, že obžalovaný byl při hlavním přelíčení poučen o opravných prostředcích podle zdejších zákonů přípustných, a že za celého trestního řízení proti používání českého jazyka, sám jsa národnosti polské, námitky nevznesl a tím sám dal na jevo, že český jazyk dostatečně ovládá a jemu rozumí. Bezdůvodné stížnosti nebylo proto vyhověno. Rozhodnutí o odvolání ponechává se sborovému soudu druhé stolice.

Čís. 2628.

Ke zločinu utrhaní na cti ve smyslu §u 209 tr. zák. se vyhledává, by pachatel někoho vinil u vrchnosti ze zločinu, který vůbec spáchán nebyl, nebo byl sice spáchán, nikoliv však osobou pachatelem jmenovanou.

V subjektivním směru vyhledává se vědomí pachatelovo o nepravdivosti onoho obvinění; nestačí dolus eventualis; ten by poukazoval po případě na lehkomyšlné jednání ve smyslu §u 487 tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Zm I 664/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 12. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle §u 209 tr. zák., zrušil napačený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil do první stolice, by ji znovu projednala a rozhodla.

Důvody:

Obžalovanému klade se za vinu, že udal u vrchnosti Josefa L-ho a Ferdinanda S-a pro vymyšlený zločin podvodu, učiniv při ústním líčení v civilní rozeprá dne 24. listopadu 1925 návrh, by spisy postoupeny byly státnímu zastupitelství proto, že S. přiměl k vydání křivého svědectví svědka Josefa L-ho, jehož výpověď se zdá (scheint) proto býti křivou, poněvadž podle tvrzení S-a má jeden přístroj cenu 28 Kč, kdežto podle výpovědi L-ho má pouze hodnotu 16 Kč. Zmateční stížnosti nelze ovšem dáti za pravdu, pokud rozsudku vytýká, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., že prý obsah rozsudku jest v rozporu s doslovem tohoto protokolárního návrhu; naproti tomu jest však z jejich vývodů patrné, že vlastně námitkou tou vytýká rozsudku nedostatek důvodů, pokud opomíjí odůvodniti, proč v onom prohlášení stěžovatelově přes to, že se tam objevuje obrat »zdá se« — »es scheint«, nepřesně